

Els col·legis professionals denuncien el dèficit fiscal enmig del silenci mediàtic i institucional

written by Redacció Unilateral | 20 de febrer de 2024

El [Manifest](#) ha estat subscrit fins ara pels col·legis professionals següents:

Col·legi d'Economistes de Catalunya, Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials de Catalunya, Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, Col·legi de l'Arquitectura Tècnica de Barcelona, Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes i Òptiques Optometristes de Catalunya, Col·legi de l'Enginyeria Tècnica d'Obres Públiques i de l'Enginyeria Civil de Catalunya, Consell de Col·legis Farmacèutics de Catalunya, Col·legi Oficial d'Enginyers de Telecomunicació, Col·legi de Dietistes-Nutricionistes de Catalunya, Col·legi de Logopedes de Catalunya, Col·legi de Doctors i Llicenciats en Belles Arts i Professors de Dibuix de Catalunya, Col·legi Oficial de Pedagogia de Catalunya, Consell de Col·legis d'Infermeres i Infermers de Catalunya, Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya, Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona, Col·legi de Metges de Girona, Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Barcelona

i Col·legi Oficial
de Detectius Privats de Catalunya.

La suma de tots aquests col·legis representa amplis sectors professionals del país. D'altra banda, el manifest està obert a noves adhesions.

El document assenyala que quatre dècades d'experiència autonòmica han demostrat que el sistema de finançament autonòmic general provoca una distribució de recursos injusta i insuficient, que té com a conseqüència l'aportació a la solidaritat interterritorial de l'Estat d'un elevat percentatge de la riquesa generada, en detriment de les necessitats de Catalunya.

Amb la seva adhesió al [Manifest](#), que va ser presentat a principis de 2023 amb el suport de diverses entitats empresarials, els col·legis professionals recorden que les recurrents demandes de la sanitat i l'ensenyament, i les queixes del teixit productiu referents, per exemple, a les infraestructures, apunten sovint a un Govern català que no disposa de més recursos degut a l'infrafinançament. Aquestes reivindicacions tenen, doncs, un recorregut molt curt per ser ateses amb els actuals recursos disponibles. A més, l'increment de la població a Catalunya en els darrers 30 anys i les crisis econòmiques i sanitària de principi d'aquest segle han tensat encara més el sistema.

Malgrat que l'economia de Catalunya es comporta amb fortalesa i que les

seves exportacions tenen cada cop més pes, el seu deficient finançament i l'enorme dèficit fiscal fan que els indicadors de benestar estiguin decaient i que el PIB per càpita s'estigui estancant en relació amb altres regions de l'Estat o d'Europa.

El [Manifest](#) destaca que el dèficit fiscal català és crònic. Des de fa dècades, està situat al voltant del 8% del PIB, netament superior al de regions dins d'estats com Califòrnia (4,19%), Ontario (2,33%), Flandes (4,4%) o Madrid (5,57%). Un dèficit que successius governs i models de finançament no han corregit. D'altra banda, el Manifest remarca que Catalunya és la segona comunitat en aportació de recursos per habitant al tresor espanyol i que és la desena en recepció de recursos, una posició que baixa fins a la catorzena plaça si es considera el diferencial de l'índex de preus o paritat de poder de compra. El document afegeix que l'efecte de la paritat de poder de compra penalitza fortament Catalunya, un element que s'obvia en la majoria, si no en tots, els informes i declaracions al respecte.

Al document també es recull que l'enorme redistribució de recursos econòmics dins d'Espanya, per contra, no es veu reflectida en una major convergència econòmica entre regions, sinó tan sols en un anivellament de serveis de l'estat del benestar, cosa que cronifica els problemes del sistema

actual i fa impossible albirar una millora del mateix per la via del progrés econòmic i de l'increment de les aportacions que en resultaria per part de les comunitats que avui són receptores netes del sistema.

Finalment, s'ha d'esmentar que les inversions estatals en infraestructures a Catalunya estan molt per sota del que li correspondria per pes econòmic o poblacional. Al llarg dels anys, ha rebut un percentatge d'inversions que, en relació al seu PIB, està lleugerament per sobre de la meitat del que es dedica a la resta d'Espanya. La política d'infraestructures no és només un problema de volum, sinó d'un disseny que no té present les necessitats de l'economia catalana. Un exemple és el Corredor del Mediterrani o el Tram Barcelona-Tarragona, que és el tercer nucli europeu després del Ruhr (Alemanya) i Milà (Itàlia) en volum de trànsit de mercaderies. La inversió en infraestructures assegura la competitivitat de l'economia i, sense aquesta, no hi ha benestar assegurat per als ciutadans del futur.

Per a més informació:

Departament de Premsa i Mitjans de Comunicació del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya (CCMC): 93 567 88 30 / mitjans@comb.cat

Departament de Premsa i Comunicació del Col·legi d'Economistes de Catalunya: 93 416 16 04 / cecpremsa@coleconomistes.cat